Kristus cilvēciba

jose

Sentido divino del andar terreno de Jesús

Tikko mēs ne tikai svinējām, bet dzīvojam klusu nedēļu un lieldienas. Mēs pievērsām uzmanību Jēzu dzīvei, un redzējām ko nozīmē mīlēt mūs līdz galam. Kad mēs domājam par viņa ciešanām un par Viņa augšāmcelšanām, kas mums ienāc prātā? Ko provocē mūsos dzīvot Jēzus Kristus dzīve? Jautājums ir ne tikai nozīmīgs bet būtisks, jo kristietībai ir tas saturs. Būt kristiešiem nozīmē atkarot mūsos Jēzu dzīvi. Šinīs rekolēkcijās, mēs runāsim ar Dievu, par to ko mēs esam dzīvojuši iepriekšējās dienās, un ja būtu vajadzīgs, pieņemsim jaunus lēmumus, vai atjaunosim jau pieņemtos, lai tuvāk, vai priecīgāk sekot Jēzu.

Kristus ir augšāmcelies. Tie ir vārdi, ko mēs esam atkārtojuši iepriekšējās dienas, un mēs atkārtosim arī nākamās dienās. Ko nozīmē, ka Jēzus ir augšāmcēlusies?

Tas nozīmē, ka Jēzus ir uzvarējis nāvi, un Viņš solīja mums to: ka Viņš mūs sagatavo vietu, lai tur kur Viņš būs, mēs būtu ar Viņu. Bet tas “būt ar Viņu” sāka jau šodien, un šajā pasaulē.

Lieldienas rada kristīgo cerību. Mūsu dvēsele ir nemirstīga, un viņa ar miesu veido nedalāmu vienību. Kristus triumfē par mūsu nāvi, lai mums ļautu ieiet Viņa dzīvībā.

Svētais Irenejs māca: “Mēs nevaram būt līdzdalīgi nemirstībā, ja neesam cieši saistīti ar Nemirstīgo. Tik tiešām, kā gan mēs būtu varējuši saistīties ar nemirstību, ja tā nebūtu kļuvusi par to, kas esam mēs, tā lai mirstīgais cilvēks varētu ļaut nemirstībai to uzņemt sevī un lai tādējādi mēs tiktu pieņemti un kļūtu par Dieva bērniem?

Un svētais Hosemarija Kad Garam iet Kristus rakstīja: “Mēs nevarēsim piedalīties Kunga Augšāmcelšanās godībā, ja nebūsim vienoti ar Viņa ciešanām un nāvi”.

Kristus nāve mūs aicina uz kristīgās dzīves pilnību. Domāt par Kristus nāvi un Augšāmcelšanas nozīmē pilnīgā

vaļsirdībā stāties pretī saviem ikdienas pienākumiem un ar nopietnību attiekties pret ticību, ko apliecinām.

Tāpēc, ka Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, paliek Dievā, un Dievs viņā" (1 Jņ 4,16). Vārdi no svētā Jāņa Pirmās Vēstules ar sevišķu skaidrību pauž kristīgās ticības būtību: kristīgo Dieva tēlu un arī no tā izrietošo cilvēka un viņa ceļa tēlu. Bez tam, tajā pašā pantā sv. Jānis dod mums kristīgās dzīves pamatojumu: „Mēs pazinām un ticējām tai mīlestībai, kas Dievam ir uz mums."

Un Augšāmcelšanām jābūt par izdevību iegremdēties Dieva mīlestības dziļumos, lai ar mūsu vārdiem un darbiem mēs spētu to parādīt cilvēkiem.

Pavests Benedikts XVI, viņa enciklikā *Deus Caritas est,* rakstīja: «*Mēs ieticējām Dieva mīlestībai* – tā kristietis var izteikt savas dzīves pamatprincipu. Kristieša esības iesākumā nav lēmuma par ētisku vai kādu izcilu ideju, bet gan tikšanās ar notikumu, ar Personu, kura dod dzīvei jaunu perspektīvu un ar to pašu nosaka virzību. Sv. Jānis savā evaņģēlijā šo notikumu attēlo sekojošos vārdos: „Jo Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic,... iegūst mūžīgo dzīvību"».

Kristīgā ticība, atzīstot mīlestību par savu galveno pamatprincipu, ir pieņēmusi to, kas sastādīja Izraēļa ticības būtību, (…) Klausies, Izraēl, Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs. Un tev būs Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu sava spēku." (6,4-5) Jēzus ir saistījis vienā bauslī šos divus: Dieva mīlestības bausli un tuvākā mīlestības bausli, kas ietverti Levītu grāmatā: „Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu." (19,18; sal. Mk 12,29-31) Tā kā Dievs pirmais mūs ir iemīlējis (sal. 1 Jņ 4,10), tad mīlestība vairs nav bauslis, bet atbilde uz mīlestības dāvanu, ar kādu Dievs pie mums nāk.

Svētais Hosemarija Kad Garam iet Kristus, "*Kristus nāve, kristieša dzīve*", raksta: ***Dažreiz ir sastopama attieksme, kas rodas ja cilvēks neprot iedziļināties***

šajā Jēzus noslēpumā. Piemēram, to cilvēku mentalitāte, kuri kristietībā redz tikai dievbijīgu paradumu kopumu, to nesaistot ar ikdienas dzīves situācijām un ar neatliekamību atbildēt uz citu vajadzībām un cīnīties pret netaisnību.

Tā ir ticība Kristum, kurš miris un augšāmcēlies, ir klātesošs visos un katrā mūsu dzīves brīdī, izgaismo mūsu sirdsapziņu un aicina ar visiem mūsu spēkiem piedalīties cilvēku vēstures kāpumos, kritumos un problēmās. Šajā vēsturē, kas sākās ar pasaules radīšanu un beigsies ar laiku beigām, kristietis nav bezpavalstnieks. Viņš ir šīs pasaules pilsonis ar dvēseli, kas pilna ilgām pēc Dieva, kura mīlestību jau šajā zemes dzīvē viņš sācis atklāt un kurā atklāj galamērķi, uz ko visi, kas dzīvojam virs zemes, esam aicināti (KGIK 99).

Dievs ir Tēvs, kas nekad nepārstāj domāt par mums un kurš, ārkārtīgi respektējot mūsu brīvību, vēlas mūs sastapt un nākt pie mums; Viņš grib nākt mūsu vidū un dzīvot starp mums, Viņš grib pie mums palikt. Uz šo „nākšanu” Viņu mudina vēlēšanās atbrīvot mūs no ļaunā un no nāves, jo sevišķi no šķēršļiem mūsu patiesajai laimei. *Dievs nāk, lai mūs glābtu*.

Vienlaicīgi Lieldienas mūs aicina visu laiku priecāties un turēt prātā, ka *Dominus prope*, ka Kungs ir tuvu. *Kungs ir tuvu*, starp citu, arī tāpēc, ka Viņš žēlastības veidā ir mūsu dvēseles centrā; tik tuvu, ka tuvāk nemaz nevar būt. Viņš gribētu aizkavēties pie mums, mūsos.

Dominus prope mums ir arī apstiprinājums aicinājumam uz apustulātu. Pūlēsimies vēl vairāk (ik dienas!) nebaidoties no cilvēkiem, būt par starpniekiem, lai liecinātu mūsu apkārtnei, ka Dievs ir ļoti tuvu un klauvē pie dvēseles durvīm: *Atver man... mana mīļā draudzene, mana māsa, mana balodīte, mana cildenā* (9), saka Viņš mums visiem kā līgavai Augstajā dziesmā. Nekavējoties jāizpilda Viņa lūgums un jāļauj ienākt savā sirdī, nepieļaujot, lai Viņš

paietu garām, lai mums neklātos tāpat kā līgavai dziesmā, kas vilcinājās ar atbildi: *Un kad es beidzot atvēru durvis savam draugam, tad viņš bija aizgājis un nebija vairs redzams*.

Krusta priekšā izjutīsim nožēlu par saviem grēkiem un par cilvēces grēkiem – tie veda Kristu uz nāvi. Parādīsim mūsu ticību, lai mēs iekļūtu šajā izcilajā patiesībā, kas pārspēj visu saprātu un lai mēs spētu sajūsmināties Dieva mīlestības priekšā. Lūgsim, lai Kristus dzīve un nāve kļūst par mūsu dzīves un pašatdeves paraugu un dzinuli. Tikai tad mēs varēsim saukties par uzvarētājiem, jo augšāmcēlies Kristus mūsos uzvarēs, nāve pārtaps dzīvībā (KGIK 101).